

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ.. วันพระ เห็นใหม่ พระผู้ประเสริฐ แล้วเราต้องไปกราบพระที่วัดกัน นี่พระอรหันต์ของลูก พ่อแม่ที่บ้านเราก็ต้องดูแลด้วย พ่อแม่ของเราเนะ พ่อแม่ของเราเป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะอนันตริยกรรม ฆ่าพ่อฆ่าแม่เนะเป็นอนันตริยกรรม เท่ากับฆ่าพระอรหันต์

นี่การให้ชีวิตมามันสำคัญมาก เห็นใหม่ พ่อแม่คลอดเรามา พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา บุญกุศลอันนี้มหาศาลเลย พ่อแม่จะดีจะเลวนั้นมันเรื่องของพ่อแม่ ไม่เกี่ยวกับเรา แต่การเกิดอันนี้สำคัญมาก นี่พระในบ้าน เราต้องดูแลพระในบ้านของเราด้วย แล้วเราจะหาพระของเราเอง พระของเราเองคือหัวใจนะ

พวกเราบอกงานยุ่งมาก ทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบยุ่งไปหมดเลย จะยุ่งขนาดไหนนะ มันก็ยุ่งเรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย หาดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ แต่งานในหัวใจ ดูพระสี พระเดินจงกรมไปมาๆ เขาว่าพระวันๆ ไม่ทำอะไรนะ แต่พระนี่งานล้นตัวเลยนะ ถ้ายังเวลาประพฤติปฏิบัติ นี่ครูบาอาจารย์ของเราจะอยู่กับใครไม่ได้เลย จะอยู่คนเดียว เพราะอะไร? เพราะจิตมันหมุนตลอดเวลา

จิตนี้มันหมุนตลอดเวลา เราจะมีสติตามจิตไปตลอดเวลา แล้วมันจะมีความรู้สึกนี้มันจะหมุนตลอด เห็นใหม่ งานล้นมือเลย งานล้นนะถ้าภาวนาผิด ถ้าภาวนาไม่ผิด โอ้ย.. คอตกลายนะ หนุนก็ทุกข์ นี่ก็ยาก เวลาทำงานทางโลกมันก็ทุกข์ยากเหมือนกัน เวลาทุกข์ยากทำไมเราพอใจทำ เพราะอะไร? เพราะเราเห็นว่าเป็นประโยชน์ส่วนตัว

เป็นประโยชน์ส่วนตัวนะ ใครทำอะไรเป็นผลงานของเราใช่ใหม? ใครทำการค้ามา ใครทำผลประโยชน์มาเป็นของเราหมดเลย แล้วเวลาเราประพฤติปฏิบัติไม่ใช่ของเราหรือ? มันยิ่งกว่าของเราอีก มันยิ่งกว่าของเราเพราะอะไร? เพราะฐิติจิต เพราะจิตมันสัมผัส จิตมันรับรู้ ปฏิสนธิจิต จิตมันเกิดมันตาย ตัวจิตตัวเกิดตัวตาย ตัวนี้มันพาทุกข์พ่ายาก พอพาทุกข์พ่ายาก แล้วงานที่เราทำอยู่นี่งานเพื่อใคร?

งานเพื่อร่างกาย งานเพื่อสถานะ ผลประโยชน์อันนี้เพื่อสาธารณะ เพื่อความดำรงชีวิตดำรงชีวิตของเราละ แต่เวลาจิตมันตายไป ชีวิตนี้ เห็นใหม่ ชีวิตนี้คืออะไร? ชีวิตนี้มาจากไหน? แล้วชีวิตนี้ตายแล้วจะไปไหน? เราตอบไม่ได้ละ แต่ศาสนาตอบได้ ตอบได้ต้องมีธรรม ธรรมและวินัยนี้เคลียร์หมดเลย

นี่จิตจิต จิตเดิมแท้ จิตตั้งมั่น จิตเดิมแท้มันมาจากไหน? ปฏิสนธิจิต เวลาเกิดเป็นลูกพ่อลูกแม่ คลอดออกมาจากท้องพ่อท้องแม่ แล้วถ้าปฏิสนธิจิตมันไม่ปฏิสนธิในไข่ มันจะเกิดเป็นมนุษย์ได้ไหม? ปฏิสนธิตัวนี้ถ้าเราเกิดเป็นคน เห็นใหม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แต่พระอรหันต์ของเราละ? พระอรหันต์ของเราคือความสุข ความทุกข์ในหัวใจของเรา เราต้องรู้ก่อนนะ เราต้องหาของเรา

ถ้าหาของเราละ งานยุ่งขนาดไหนนี่งานข้างนอก นี่งานของนอก เห็นใหม่ คุณกษัตริย์สมัยพุทธกาล เวลาบวชมาแล้วนะว่า “สุขหนอ สุขหนอ” อยู่โคนไม้ก็สุข จนพระเจ้าหาว่าคิดในราชบัลลังก์ ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเรียกมาเลยแล้วถามว่า

“เธอพูดอย่างนั้นจริงหรือ?”

“จริงครับ”

“สุขหนอ สุขหนอ.. สุขเพราะเหตุใด?”

โอ้โฮ.. เป็นกษัตริย์นะรับภาระพิชชอบมหาศาลเลย แล้วสิ่งที่กลัวมันก็คือกลัวการแย่งชิงอำนาจ กลัวมากเลย แต่พอมายู่โคนไม้ เห็นใหม่ อยู่โคนไม้แล้วจิตมันสิ้นกิเลส อู๋.. สุขหนอ สุขหนอ ไม่มีใครแย่งกับเรา โคนไม้ที่นี่ไม่มีใครแย่ง เราอยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครแย่งกับเรา เราอยู่ที่ไหนไม่มีใครสนใจ เขาปล่อย เขาไม่มองด้วย เขาไม่เห็นคุณค่าอะไรเลย

แต่ถ้าพวกเรานะ ครูบาอาจารย์ของเรา เห็นใหม่ เวลาแสดงธรรม ธรรมอันนี้มันออกมาจากไหน? ถ้ามันออกมาจากใจ ถ้าใจดวงนั้นเป็นธรรมนะเราเคารพบูชากันมาก เราอยู่บ้านตาดนะ เมื่อก่อนหลวงตาท่านบิณฑบาต เวลาท่านปลดบาตรออกมาทุกคนจะเข้าไปคล้องคอขอรับๆ เพื่ออะไร? เพื่อเอาบุญกุศล

เราภาวนากันมันต้องมีบุญกุศล มีสิ่งต่างๆ ช่วยหนุน ช่วยเกื้อกูลกับเรา เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติเราจะทำกันเพื่ออะไร? เพื่อเอาบุญ! บุญอันนั้นมันจะย้อนกลับมาในการภาวนาของเรา บุญอันนั้นมันทำให้เราเข้มแข็ง ทำให้เรามีเขี้ยวปัญญา ทำให้เราได้มีปัญญา ได้มีการคิดแยกแยะ ถ้าเราไม่มีบุญนะ เราไม่มีบุญของเราที่จิตใจมันหยาบ เห็นไหม งานยุ่งมาก.. แล้วประสาโลกนะ ใครรับผิดชอบในบ้าน ใครทำงานมากคนนั้นว่าคนเก่งๆ

เก่งแค่ไหนก็คอตนะ เวลาถึงที่สุด เห็นไหม คุณิเวลาพ่อแม่ของเรา เราทำบุญกุศลอุทิศให้ เวลาเราถวายสังฆทานอุทิศให้พ่อแม่ๆ ไซ้! พ่อแม่มีบุญมาก เพราะถ้าเราไม่มีพ่อแม่ เราจะไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วเราจะไม่ได้พบพุทธศาสนา แล้วพุทธศาสนา คุณิพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไรบ้างล่ะ? พุทธศาสนาสอนตั้งแต่ทาน ศีล ภาวนา

ถ้าเราจะเอาเรื่องของการภาวนา เห็นไหม งานของการภาวนา นี่เดินจงกรมกลับไปกลับมา นั่นล่ะ เขาว่าไม่ทำอะไรเลย.. ทำ! ทำงานภายใน ถ้าจักรมันหมุนนะ ปัญญา มันหมุนนะ สติปัญญา มันหมุนขึ้นมา เราจะเห็นเลยว่าเหนื่อยหอบมากนะ ฟันเดินออกจากทางจงกรมมานี้ หอบเลยนะ เพราะเราลงทุนลงแรงไป ไซ้ปัญญา มาก แต่หน้าที่การงานอย่างนั้น คุณิผู้บริหารเขา ไซ้ปัญญาของเขาเหมือนกัน กรรมกรแบกหามเขา ไซ้แรงของเขา แต่ผู้ที่บริหารเขาต้องเครียดมาก

ทีนี้เวลาจิตเราหมุนขึ้นมาเป็นปัญญา เห็นไหม สุตมยปัญญา การศึกษาเล่าเรียนเราก็ทุกข์ยากมากแล้ว จินตมยปัญญา เวลาภาวนาไปจินตนาการมันไปมหาศาลเลย ภาวนามยปัญญา ยังไม่เกิดนะ เพราะอะไร? เพราะมันลงไม่ถึงจิต ถ้าลงไม่ถึงจิต สิ่งที่เกิดขึ้นมา มันฆ่ากิเลสไม่ได้หรอก มันมีแต่กิเลสมันบังเงา กิเลสมันเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาปัญญานี้มา หลอกไซ้

กิเลสมันเอาสิ่งนี้มาหลอกไซ้ นะ หลอกเรานะ โอ๊ย.. บรรลุธรรม บรรลุธรรม โอ๊ย.. ตื่นเต้น ว่าง.. ไร้สาระ! ไร้สาระเพราะอะไร? เพราะมันไม่ได้ถอนอุปาทานอันนั้น มันไม่ถอนสังโยชน์ มันไม่ถอนกิเลสขึ้นมา ถ้ามันถอนกิเลสขึ้นมา.. การถอนกิเลสขึ้นมาเหมือนคนทำงานเป็นกับคนทำงานไม่เป็น คนทำงานไม่เป็นที่จินตนาการไปเรื่อยๆ เห็นใครทำงานก็นึกว่าทำงานๆ ทั้งนั้นแหละ คนทำงานเป็นทำงานคล่องแคล่วนะ ถ้าคนคล่องแคล่วชำนาญการ หลับหูหลับตาทำได้เลย

ครูบาอาจารย์ของเราที่ประพฤติปฏิบัติมาต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้นเพราะอะไร? เพราะจิตกว่าจะผ่านจะพ้นแต่ละขั้นแต่ละตอน ไม่ใช่ของง่ายหรือ ไม่ใช่ของง่าย แต่ไม่สุดวิสัยมนุษย์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมขึ้นมาะ เวลาพระไปกราบ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า

“ใครทรมานมา ใครทรมานมา?”

คนทรมานคือครูสอนไง ครูสอนดัดแปลงให้จิตดวงนั้นเข้ามาหาธรรม ครูสอนมันต้องมีอุบาย นี้อุบายเพราะอะไร? เพราะว่าสิ่งเดียวกัน เส้นผมบังภูเขา ภูเขาบังลูกเส้นผมบังไว้

นี่ก็เหมือนกัน สติของเราแท้ๆ เลยนะ ทิฐิกิเลสของเรามันบังไว้ มันไม่รู้ของมันหรือ แล้วคนจะบอกนี่บอกอย่างไร? บอกให้เข้าไปย้อนสู่ใจของตัวเอง ปัญญา มันมีแต่ส่งออกๆ หุด เห็นไหม แล้วย้อนกลับมาใครจะทำได้.. คนรู้จริง คนทำได้ มันมีเหตุมีปัจจัยของมัน มันต้องมีเหตุมีปัจจัย คุณใช้เวลาครูบาอาจารย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสธรรมขึ้นมา บอกว่า

“จะสอนได้อย่างไรหนอ จะสอนได้อย่างไรหนอ?”

มันลึกลับซับซ้อน มันจะบอกกัน มันพูดออกมาประสาโลกนะ ก็เหมือนทางวิชาการที่เรา รู้กัน คุณคนขับรถนะ คนขับรถทางวิชาการ เขาไปฟังทุกวัน เพราะวิชาการเขาไปปาฐกถาทุกวัน จนเขาจำได้หมดเลย คนขับรถมันก็พูดได้นะ มีอยู่วันหนึ่งอาจารย์เขามาไม่ทัน คนขับรถขึ้นพูดแทนเลย เขาพูดเสร็จปั๊บ เขาพูดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ พอจบแล้ว นี่คนขับรถไง ที่นี้พอเขาจะถามขึ้นมา พอดีนักวิชาการมาพอดี อ้อ.. อย่างนั้นให้ลูกน้องตอบ ลงเลย เพราะอะไร? เพราะมันต้องแก้หน้ากันไป นี่มีนะเรื่องนี้เรื่องจริง

นี่ความจำอันหนึ่ง ความจริงอันหนึ่ง แล้วความจำมันพูดได้เหมือนกันแหละ พูดได้เหมือนกัน แต่คนจริงนี่รู้ คุณเขาปาฐกถาแทนนักวิชาการได้ แต่พอเวลาเขาถามปัญหาเขาตอบไม่ได้แล้ว เพราะมันเป็นเทคนิคแล้ว พอเทคนิคทางวิชาการนี้ตัวเองไม่รู้แล้ว แต่ถ้าจำทฤษฎีมารู้ได้หมดเลย แต่พอบอกเทคนิคบอกตอบไม่ถูก พอตอบไม่ถูกนักวิชาการมาพอดี อ้าว.. อย่างนั้นให้นักวิชาการตอบ ก็แก้หน้ากันไปได้

สิ่งที่เป็นโลกๆ ปัญญาที่เราทำกัน จะบอกว่าถ้าเราจริงนะ นั่งานอยู่ งานข้างนอกก็ยุ่งมาก ชีวิตเราก็ยุ่งมาก แต่ยุ่งขนาดไหนนะมันก็ต้องเวียนตายเวียนเกิด ถึงที่สุดแล้วนะ เราเห็นอย่างนั้น

ทั้งนั้นแหละ นี่เวลาในศาสนาบอกเลย เห็นไหม คนเกิดมาแล้วต้องตายทั้งนั้นแหละ สิ่งต่างๆ ต้องตายไป แต่เวลาตาย ตายสูญเปล่า เวลาเกิดขึ้นมาใหม่ เราไม่มีสิทธิเลือกนะ กรรมมันจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างกัน

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การกระทำอันนี้มันจะจำแนกให้เราเกิดต่อไปข้างหน้า แล้วถ้าเกิดต่อไปข้างหน้า ถ้ามันเจอสิ่งที่ดีมันก็ได้ต่อเติมกันไป ถ้ามันไปเจอสิ่งที่มันคิดขวาง มันขัดแย้งขึ้นมาละเราจะทำอย่างไร? คุณในพุทธศาสนาเรานี่อย่าให้ดูถูกกัน อย่าให้ดูถูกสัตว์ อย่าให้ดูถูกต่างๆ นะ เขาเป็นโพธิสัตว์ก็ได้ ถึงคราว ถึงวาระของเขาก็เป็นอย่างนั้นนะ

สัตว์ทำคุณงามความดีได้ แต่สัตว์ไม่สามารถจะพ้นจากกิเลสได้ แต่ของเราปัจจุบันนี้เราสามารถทำให้พ้นซึ่งจากกิเลสได้ พ้นจากกิเลสได้แล้ว เพราะอะไร? เพราะเรามีใจ เรามีใจของเรา เห็นไหม นี่กิเลสมันอยู่ที่ใจทั้งหมด แล้วใจนี้ทำงาน เวลาว่างงานยุ่งๆ งานยุ่งนี้เวลามันเหนื่อยล้าขึ้นมามันเหนื่อยที่ไหน? มันเหนื่อยใจมากนะ มันเหนื่อยใจ มันเครียด เหนื่อยหัวใจมากเลย แต่เราก็ต้องทำของเราไป

ในวัฏฏะนี้ ในพระไตรปิฎกบอกว่า “เหมือนกับทะเลทราย” เราไปถึงนี้เราเดินกลางทะเลทราย แล้วล้มลง แล้วมองไปข้างหน้าสิยังอีกยาวไกล วัฏฏะเป็นอย่างนี้ เราล้มลงกลางทะเลทรายนะ เราเดินไปไม่ได้อีกแล้ว แต่ก็ยังต้องไปอีก.. ไปอีก.. ไปอีก.. เพราะมันมีแรงขับ

นี่เรามาในปัจจุบันนี้ ถ้าเรามีสติ เห็นไหม เรามีสติของเรา เราเชื่อมั่นของเรา เราทำของเรา เราทำของเราจะ เราจะแก้ไขของเราอย่างไร? มีครูบาอาจารย์เราต้องซักเลย ซักเลย คำว่าครูบาอาจารย์มันตรวจสอบไง ตรวจสอบว่าที่เราทำนี้มันถูกต้องไหม? เราว่าถูกต้องเราทั้งนั้นแหละ ธรรมชาติของคนเข้าข้างตัวเองหมด ธรรมชาติของกิเลสนะ กิเลส อุปกิเลส.. เวลาเกิดอุปกิเลส มันก็ไม่เข้าใจ บอกว่าว่างๆ สว่าง สว่างโพล่ง

อุปกิเลส ๑๖! ความว่างก็เป็นอุปกิเลสอันหนึ่ง ความสว่างก็เป็นอุปกิเลสอันหนึ่ง อุปกิเลส ๑๖ กิเลสอย่างหยาบ กิเลสอย่างละเอียดใจ กิเลสอย่างหยาบก็ที่เราทุกข์ยากกันนี่กิเลสอย่างหยาบๆ พอปฏิบัติขึ้นไปเจอกิเลสอย่างละเอียด ไม่รู้ ไปหลงตามมัน ไปหลงตามมันก็เสร็จมัน พอเสร็จมัน นี่ก็ว่าปฏิบัติธรรมๆ ใจ ปฏิบัติธรรมแล้วมันเป็นไปได้ไหม? มันถึงที่สุดไหม? มันจะย้อนกลับมาให้เราจมจมนกับมัน

คือมารไง นี่พญามารมันครอบงำหัวใจของเรา แล้วเราศึกษาธรรมๆ นะ เรื่องของใจกับเรื่องของกายต่างกันมาก เรื่องของกายมันก็ใช้ปัจจัยเครื่องอาศัย มันต้องใช้อาหารของมันทั้งนั้นแหละ แต่เรื่องของใจนะคุณธรรมไง คนเราชาวพุทธ เห็นใหม่ ศีลธรรมจริยธรรมนี้ชาวพุทธ ทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์

สัตว์ของมันนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก บอกว่า

“มนุษย์โง่กว่าสัตว์ เพราะสัตว์มันยังมีอิสรภาพของมัน”

มนุษย์เราต้องตั้งกติกาคืนมา เหมือนเขียนกฎหมายขึ้นมา เอาโซ่คล้องตัวเองไว้ นี่แล้วก็ติดในโซ่ของตัวเอง เราเขียนกฎหมายกันขึ้นมาแล้วเราก็.. คูสิเวลาไปบนถนน เห็นใหม่ เจอไฟแดงนี่เบรกกันหัวปักหัวปำเลย นี่โง่มนุษย์เขียนกฎหมายขึ้นมา มนุษย์นี่โง่กว่าสัตว์ แต่นี่พูดถึงธรรมนะ เวลาปรมาตมธรรม แต่ในหลักสากล คนเราเกิดมานี้สัตว์มนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม มันก็ต้องมีกติกาเป็นธรรมดาเห็นใหม่ ไม่รอนสิทธิกัน เราต้องไม่รอนสิทธิกัน

ถ้าเราศึกษาของเรา เราทำของเรา เวลาพูดถึงชีวิต มนุษย์ดีกว่าสัตว์มหาศาล เพราะสัตว์มันไม่มีกฎหมายคุ้มครอง มันเป็นแต่ผู้เป็นเจ้าของจะเมตตาหรือไม่เมตตา แต่มนุษย์จะเมตตาหรือไม่เมตตา ถ้าฆ่าคนตายติดคุกหมด เราไม่มีสิทธิไปรังแกคนอื่นทั้งสิ้น แต่สัตว์นี้ สัตว์ของเราเราทำได้ แต่ถ้ามีกฎหมายมาคุ้มครองแล้วจะทำอย่างนั้นอีกไม่ได้

นั่นเป็นเรื่องของสัตว์ นี่เราเรื่องของมนุษย์ มนุษย์ก็มีสิทธิต่างๆ มหาศาลเลย แต่สิทธิของจิตนี่สิ สิทธิของเรานี่สิ สิทธิของเราที่เราจะหาเวลาของเรา เห็นใหม่ ถ้างานยุ่ง งานอย่างนั้นงานทางโลกนะ ถ้าเราเสียสละได้นี้ออกมา

คูสิทางของคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ ต้องทำหน้าที่การงาน แล้วมีเวลาเหลือแล้วค่อยภาวนา ทางของสมณะเป็นทางกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง นี่ฉันเสร็จนะถือธุดงค์ ตัดเวลาไปหมดมหาศาลเลย แล้วถือธุดงค์ ฉันเสร็จแล้วทำข้อวัตรเสร็จแล้วนี่ ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงจะอดอาหาร จะทำอะไรได้ทั้งวันทั้งคืนเลย ทำได้ตลอดเวลา นี่ทางของภิกษุทางกว้างขวาง แล้วเราไม่สนใจมันบ้างเลยหรือ?

นี่ไงเราว่างานยุ่งๆ ถ้าบวชเป็นพระ เห็นภัยในวัฏสงสาร ๒๔ ชั่วโมงนะเราปฏิบัติได้ตลอดเวลาเลย แต่พระต้องตื่นตัวนะ พระต้องตื่นตัว เพราะอะไร? เราเห็นภัยในวัฏสงสาร ชีวิตเรานี้

ตั้งนั้นกะ เราอ่านอนจมกับกิเลส อย่าท้อแท้ ต้องเข้มแข็งนะ นั่งสมาธิภาวนามาค้นคว้าใน
ปฏิบัติเครื่องดำเนิน เห็นใหม่ ในประวัติครูบาอาจารย์ของท่านทำกันอย่างไร? ท่านมีความ
ตั้งใจอย่างไรท่านถึงเอาตัวรอดได้ ครูบาอาจารย์ท่านมีความเพียรอย่างไร? เราเอาตรงนั้นเป็นตัว
ตั้งดี

มันมีตัวอย่าง มีแบบอย่าง มีครู มีอาจารย์ มีศาสดาเป็นตัวอย่าง เราต้องมูมานะ อ่านอน
จมกับกิเลส อย่ายอมแพ้มัน ถ้ายอมแพ้มัน.. วันนี้วันพระ วันพระ เห็นใหม่ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เขาบอกวันพระไม่ได้มีวันเดียว เราก็บอกว่ามีวันเดียว เพราะวันพระวันนั้นคือวันนั้น ไม่มี
วันที่สองหรือ วันพระหน้าคือวันพระหน้า มันคนละวันไม่ใช่วันเดียวกัน

เหมือนชีวิตเรานี้ วันคืนล่วงไปๆ วันนี้ก็วันนี้ พรุ่งนี้ก็เป็นวันใหม่แล้ว แต่มันก็คือมีด
กับแจ็ก แต่มันก็ไม่ใช่วันเดียวกัน เวลามันกลืนกินเราตลอดเวลานะ ชีวิตของเรานี้ถ้าเราตื่นตัว เรา
มีสติแล้วเราตั้งสติของเรา เราต้องทำของเราได้ เราจริงจังกับเรา จะเป็นประโยชน์กับเรา

วันพระนะ วันปกติก็เป็นเรื่องหนึ่ง วันพระมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง เห็นใหม่ เสาร์ อาทิตย์เขา
มีวันพักผ่อนกัน เรามีวันพระวันเจ้า เราก็พยายามให้พระผู้ประเสริฐกับใจเรา ให้เป็นประโยชน์
กับตัวของเรา เอวัง